

Lluís Bosch i Cruañas: «Josep Maria Subirachs: escultor avui», *L'Infantil*, núm. 31, 1963, p.15

Subirachs en començar la conversa em dóna una definició del que és l'escultura:

- És com la pedra que trobem a la vora del mar, però feta per la mà de l'home. Així com de pedres n'hi ha de moltes formes diferents també cada artista té la seva preferència en treballar el material que ha de ser una escultura.

Obert el camí per a una clara interpretació de l'escultura, diguem que en Josep Maria Subirachs és avui un dels escultors catalans més importants i un dels més joves. Per això les seves obres tenen la inquietud i l'esperit de recerca de l'art del nostre temps, sense menysprear tot allò que una gran tradició escultòrica hagi pogut deixar a les seves mans.

Després li pregunto:

- Com definiries el teu procés escultòric?

- Vaig començar fent obres figuratives de concepció diguem-ne clàssica. Després vaig evolucionar cap a la deformació de la figura, o sigui l'expressionisme. Més tard vaig arribar a la representació de les parts d'un tot per separat: el pètal d'una flor, la forma casual d'un núvol i també la idea que ens fem de la forma que pot tenir una estrella. Això és el que se'n diu abstracció. Actualment vaig cap a una nova figuració, que no vol dir tornar enrera, sinó veure la figura a l'entorn de les característiques diferents que té el nostre món d'avui.

- Quantes escultures tens situades a Barcelona?

- Primer la de l'entrada de les Llars Mundet (any 1957). És la primera escultura abstracta col·locada a Barcelona a la via pública. Després el relleu de la façana de la Facultat de Dret de la Ciutat Universitària, l'any 1959. L'any 1960 inauguraren el monument a la Navegació a la Barceloneta, i darrerament el 1963 el monument a Narcís Monturiol. Tinc també un monument dedicat a Sant Miquel, a Montserrat, i un altre a Rubí record de les víctimes de la riuada del mes de setembre del 1962.

- Explica'ns breument què has volgut significar amb el monument a la navegació, el de Narcís Monturiol, i el plafó de la Facultat de Dret?

- En l'escultura de la Barceloneta, he volgut suggerir el món de l'home i el mar, la forma d'aquesta escultura recorda un timó, una hèlix, una àncora, o, més senzill encara un tros de metall rosegat pel mar. En el monument a Monturiol he fet, a escala, el submarí que va construir el seu inventor, dins d'una forma que l'envolta; aquesta forma vol significar l'acte de creació del

submarí, és a dir, fa la funció de motlle d'on ha sortit l'obra de Monturiol. A la Facultat de Dret he fet una interpretació de les Taules de la Llei.

- Tens alguna obra important fora de Catalunya?

- Sí, a Lleó. Hi tinc la meva obra més ambiciosa: tota l'escultura del Santuari de la Verge del Camí. El més important és la façana amb unes figures, de 5 metres d'alçada, representant la Verge i els Apòstols, i també les portes d'entrada, de bronze esculpit.

La nostra conversa s'allarga. En Subirachs m'ensenya el seu taller, ple d'al·lusions a la seva vida d'escultor; m'ensenya les seves darreres obres, i, mentre ho fa, jo cerco un judici definit sobre les seves coses que probablement pot ser aquest: Josep Maria Subirachs és un home que no s'enlaira mai a les creacions de l'esperit sense haver rastrejat abans pel més pregon de la nostra condició d'homes d'avui, ni haver estimat intensament tot el que ens envolta, fins el més humil, i crea llavors, amb aquests elements que té a la mà, obres que, essent profundament humanes, guarneixen de forma exuberant l'esperit del temps en què vivim.